

viscează fiecare om. Dar aceasta numai pentru o clipă, căci Agata, la primul apel telefonic care-i solicită competența, redevine femeia îndatoritoare, devotată, amabilă, harnică, supusă. Acestui rol, Viorica Suciuc îi adaugă nuanțe de dispărare blindă, de revoltă înduioșătoare, o fremătare naivă de femeie gata oricând să devină uitucă dacă-și recapătă dreptul de a se simți folositoare cuiva.

Grav agresivă, sumbru intransigentă, sinceră cu amărăciune, nervoasă, acidă, involuntar tiranică, Olimpia Ion Niculescu intruchipează în personajul Nora — fiica Agatei — o justițiară care descoperă că vinovată de altele suferințe este blindă alcătuire a victimei, precum și ea însăși, fiica aceea de la vârsta egbismelor infantile.

Ion Tifor, cu dramul de mister provocat de derutante intrări și ieșiri din scenă, este alter ego-ul Norei, ipostaza aducătorului de probe ale unor crime nicidecum făptuite...

Spectacolul are alura unci zile întunecate de nori grei de ploaie, căreia crepusculul îi luminează cu promisiuni chipul întors spre noapte...

Paul Cornel CHITIC

Mici fericiri, când le împarți la doi

Atunci, copiii au amuțit brusc: mama vitregă nu era urită, cum s-ar fi așteptat, cînta și ea cu două voci, ca și fetele ei, mai devreme, însă gura i se mișca neiscusit, grăbindu-se să prindă din urmă cuvintele cîntecului de pe bandă; nu le prea nimerea în același timp, spre deosebire de Cenușăreasă și uneori de Domnul

CENUȘAREASA de ION LUCIAN și VIRGIL PUICEA, după CHARLES PERRAULT ● TEATRUL „ION VASILESCU” din GIURGIU ● Data premierei: 6 mai 1988 ● Regia și scenografia: ION LUCIAN ● Coregrafia: ROXANA COLCEAG (de la Opera Română) ● Distribuția: JULIETA SZÖNY GHICA (Cenușăreasa); DOMNIȚA CONSTANTINIU MĂRCULESCU (Mama vitregă); VALENTINA LIVINȚ (Judith, sora vitregă a Cenușăresei); IRINA BÎRLĂDEANU (Edith, cealaltă soră vitregă); CONSTANTIN RĂȘCHITOR (Ministrul de la curtea prințului); PAUL GHEORGHIU (Prințul); CORINA NEGRITĂSCU (Zîna cea bună); DINU CEZAR (Valetul, care de fapt era șoricelul Chiț-Chiț).

Ministru, de aceea tot spectacolul a deschis brațele lateral și atît. Altfel, muzica își vedea de lucru, orchestra de pe bandă năvălea periodic peste copii, actorii, cînd nu vorbeau, alergau după cuvinte, iar copiii rideau fericiți ori de cîte ori se spuneau ceva interesant, cum ar fi „lasă că dreg eu busuiocul / îndrept eu coada la ibric”.

Și-apoi, încă din actul I, copiii au putut învăța să spună repede, aproape cîntat „deschis, cîstit și sincer” (ia-ncercați!), iar liceenii contaminați de dorul I.A.T.C. precis și-au putut nota, în carnețelele sufletului...

Cenușăreasa era frumoasă, și jumătate din actul I copiii au văzut alcătuirea escortei ei pentru bal, apoi li s-a explicat din ce a fost alcătuită escorta ei pentru bal, apoi iar li s-a explicat, dar și mai frumoasă ar fi fost nașa ei, Zîna cea trîsnită, tocmai pentru că era trîsnită, dacă nu tot regizorul ar fi pus-o să-și caute atît de des bagheta, pînă cînd copiii nici n-au mai ris. Iar cel mai greu rol l-a jucat Șoricelul-Valet Chiț, care a stat alături de Zîna, tot actul I, nu doar nemișcat, ci și într-o poziție de ginditor, ceea ce l-a și făcut să sugereze varianta *My fair lady*, aproape de Cenușăreasă: ce-o să facă ea oare după bal, „o să se întoarcă la propria-i viață?” La începutul actului II, Cenușăreasa și Prințul au plecat pe o muzică de bar, iar după tragerea concluziilor moralizatoare, temeinica horă a încununat triumful binelui știut și din originalul poveștii jucate, paralel, la „Ion Creangă” și, iată, la „Ion Vasilescu”, pricipiul călăuzitor al textului propus de artistul emerit-regizor Ion Lucian și de Virgil Puicea fiind „mici fericiri cînd le împarți la doi / înseamnă-o fericire-a tuturor”, pe care s-a și dansat, fără nici o legătură cu numele Roxanei Colceag, sperăm.

Și nici nu bănuieți cîtă bucurie de joc avea mîna aceea de actori în fața copiilor cu gurile căscate — un public sărbătoresc, recunoașteți? —, chiar atunci cînd era clar că n-au voce și nici nu vor ști să danseze vreodată, de-adevăratalea, deși regizorul asta sperase, tot timpul!

Și-a venit pe urmă întrebarea: „păi la ce v-ați fi așteptat mai mult de la un spectacol pentru copii?”

Corect. De-asta se și omoară apoi, de la douăzeci de ani încolo, după *Belmondo* al II-lea.

Graziela BARLĂ